

ПЕЖЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Просвѣщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 11
----------------------	--	--	--	-------------------

Дветъ жаби

(Японска басня)

Живѣли нѣкога две жаби. Едната въ дупка, близо до приморския градъ Осака, а другата въ потока, що тече презъ главния градъ Киото.

Дветъ жаби, въ едно и сѣщо време, пожелали да тръгнатъ на дълъгъ пѣтъ, за да видятъ свѣта. Онази отъ Киото искала да види Осака, а тази отъ Осака да види столицата Киото, кждето Микадо, японския царъ, ималъ свой дворецъ.

Въ единъ и сѣщи день и въ единъ и сѣщи часъ и дветъ тръгна-ли на пѣтъ. Пѣтували полека, защото трѣбвало да минатъ висока планина, чийто върхъ билъ тъкмо на половината пѣтъ отъ Киото до Осака и обратно.

Когато дветъ жаби, които нито се познавали, нито се чували една друга, най-после стигнали на върха въ планината, дето се срещнали, отъ изненада очитъ имъ изкочили една къмъ друга. И като се попомнили отъ първото очудване, тѣ се впуснали въ разговоръ. Казали си една на друга, кжде сѣж се опѣтили и защо. И на дветъ станало смѣшно, какъ се случило, че и дветъ да тръгнатъ безъ сговаряне и да се срещнатъ тъкмо на половината пѣтъ. Като се насмѣли, тогава тѣ се спуснали въ тревата да си отдѣхнатъ отъ смѣха.

Зима

Едната казала на другата:

— Да бѣхме малко по-високи, отколкото сме, бихме могли да видимъ тукъ отъ върха она градъ, за който сме тръгнали и тѣй щѣхме да разберемъ, заслужава ли си да пѣтуваме по-нататкъ до него.

Другата добавила:

— Ами въ тая работа може лесно да си помогнемъ. Ще се изправимъ на заднитъ си крака и ще се подпремъ една на друга за да не паднемъ, и всѣка ще разгледа она градъ, който до сега не е виждала.

Това предложение харесало на първата жаба и така сторили: из-

правили се сестрински, прегърнали се и се облегли една на друга. Жабата отъ Киото обърнала глава по направление на Осака, а жабата отъ Осака по направление на Киото.

Така дълго време стояли и гледали къмъ градоветъ, които искали да видятъ. Само че, глупачки такива, забравили че очитъ имъ сѣж на темената, па като се изправили къмъ небето, всѣка пакъ виждала онова мѣсто, отъ което тръгнала.

— Я гледай, моля те! — извикала жабата отъ Осака, — ами че това Киото е сѣщо тѣй като моята Осака. Не е нужно да се мѣча да пѣтувамъ чакъ до тамъ.

Сѣщото казала съ удивление и жабата отъ Киото за невиданата до тогава Осака.

Когато и дветъ дошли до това съзнание, тѣ съ удовольствие се отпуснали върху тревата, за да отпочинатъ изморенитъ имъ крака. И решили всѣка да се върне въ своя градъ. Тѣ се поклонили любезно една на друга и си пожелали добъръ пѣтъ.

И до края на живота си тия две глупави жаби сѣж вървали, че Киото, който лежи далече на хълма и Осака, който се разполага край морето, сѣж два града, които си приличатъ единъ на други, като две яйца.

Чичо Даню

Кактусъ

Той бѣ извънредно малко момче. Докато бѣ на две-три години никой не обръщаше внимание на това. Когато започна да ходи на училище, всички казваха: „много мило момченце“. Ала дойде въ трети класъ и тогава хората го питаха: „Е, момченце, кога ще почнешъ да ходишъ на училище?“

Въ часъ по гимнастика учителътъ винаги го поставяше при първокласнитъ, защото не можеше постоянно да се промѣня височината на уредитъ и то само заради него. И на всичко отгоре родителитъ му го нарекоха съ едно име, което никакъ не отговаряше на неговия ръстъ: Харалдъ. Но тѣ не можеха да предполагатъ, че тѣхното момче не ще расте.

Харалдъ страдеше много. Иначе той бѣ живо и весело момче, но скоро започна да страни отъ другаритъ си и тѣ го мислѣха за страхливъ. Най-лошото се случи когато му измислиха прѣкоръ. А за това бѣ виновна старата му леля. Тя питаше винаги: „Е, мое момче, на колко си години?“ И се очудваше, когато Харалдъ отговаряше сѣрдито: — на деветъ години!

— Но това е невъзможно! — извикваше тя и поглеждаше къмъ майката на момчето. Веднѣжъ тя пакъ зададе този въпросъ на момчето и когато получи сѣщия отговоръ и видѣ натъженото лице на майката, тя каза: — Не се тревожи, той расте лошо, сѣщо както единъ кактусъ, а изглежда да е много бодливъ.

Другитъ се смѣха на тая шега. Кактусъ — чудесно име! На Харалдъ му се струваше, че навѣкъже чува само това име, дори и тогава когато му викаха Харалдъ. Непоносимо стана когато научиха другаритъ му за новото му име. Веднѣжъ въ училище го посрещнаха съ викове: Кактусъ! Кактусъ!

Напраздно Харалдъ се моли, вика, плака да не му викатъ така. Колкото повече се сѣрдѣше, толкова повече му викаха: Кактусъ! Кактусъ! Скоро забра-

виха истинското му име. Дори и майка му започна да казва вечеръ, когато Харалдъ си лѣгаше: — Спи добре Кактусъ!

А Харалдъ страдеше все повече и повече. Той започна съвсемъ да страни отъ другитъ и стана самотенъ. Той учеше два пѣти повече отъ другитъ, за да изпѣкне. И веднѣжъ, когато зададоха една мѣчна задача въ класа, всички извикаха: — Кактусъ знае! Кактусъ знае!

Учителътъ се очуди и попита: — Кого наричате Кактусъ?

— Харалдъ! — отговориха момчетата въ единъ гласъ.

— Това име много ти отива, — каза учителя, смѣйки се. — Е, тогава казвай, Кактусъ!

Ала Харалдъ мълчеше. Той не можеше да продума. И отъ този день нататкъ Харалдъ бѣше не само най-малкиятъ, но и най-мързеливиятъ ученикъ въ класа.

Тъкмо по това време, когато Харалдъ бѣ най-нещастенъ, намѣри се едно момче, което започна да се застъпва за него и му стана приятелъ, но сигурно не отъ обичъ, а отъ съжаление. Мѣчно му ставаше, когато гледаше, какъ постоянно се подиграватъ съ малкия Харалдъ.

Францъ, новиятъ приятелъ на Харалдъ, бѣ извънредно високъ, и никой отъ момчетата не се осмѣляваше да му се подиграе. Достатъчно бѣ да махне само веднѣжъ съ юмрука си и всички се изпокриваха. Но Францъ бѣ добродушенъ и веднѣжъ, когато се подиграваха на Харалдъ, той се изпречи предъ момчетата и каза: — Сега ще оставите Кактусъ на мира, разбрахте ли! Иначе... — и той замахна заплашително съ ръката си.

Това бѣ началото на едно съвсемъ особено приятелство. Харалдъ обикна Францъ. Той започна да става сутринъ по-рано, за да може да отива съ приятеля си на училище, започна дори пакъ да си учи уроцитъ, за да помага на Францъ. Лѣгаше си по-късно, за да направи не само своитъ писмени работи,

но и тѣзи на приятеля си. Харалдъ всѣкакъ се мѣчеше да помогне на Францъ. Веднѣжъ дори той получи наказание, защото му подсказа въ часъ по история. А когато забеляза, че Францъ е беденъ, тогава той започна да му донася разни лакомии отъ кѣщи.

Всичко това се харесваше на Францъ и той при всѣки случай защищаваше малкия си приятелъ — Кактусъ.

Веднѣжъ Харалдъ каза на Францъ, следъ като му бѣ решилъ една особено мѣчна задача: — не ми викай вече Кактусъ, Францъ! Нали имамъ име както всички други момчета? Викай ми Харалдъ!

— Добре, ще се помѣча. . . Харалдъ! — каза съ голѣма мѣжа Францъ. Но на следния день всичко бѣ забра-

вено и Кактусъ си остана Кактусъ.

Харалдъ се бѣ поправилъ, но само въ уроцитъ си. Поведението му все още бѣ лошо. Особено съ единъ учителъ той не можеше да се разбира. Веднѣжъ този учителъ му постави слаба бележка. Харалдъ мислѣше, че е несправедливо и затова реши да си отмѣсти. Презъ време на почивката Харалдъ насипа на катедрата нѣкакъвъ прахъ за кихане.

Зѣнещътъ удари. Учителътъ се качи на катедрата, ала едва седна и започна да киха. Класътъ избухна въ смѣхъ. Учителътъ веднага разбра, извади кърпичката си, намокри я и избърса катедрата. — Така, — каза той, — а сега да видимъ, кой се е подигравалъ съ менъ!

Никой не отговори. Учителътъ попита: — Е, нѣма ли да се обади нѣкой?

Харалдъ направи едно движение съ ръка, ала Францъ разбра, че той е направилъ белята и го възпрѣ: — Недей се обажда, иначе ще изхвъркнешъ навън!

— Както искате, — каза учителътъ. — Ще ви оставя време да си помислите. Ако виновникътъ до единадесетъ часа не се яви при менъ, цѣлия класъ ще бѣде въ недѣля наказанъ.

Часътъ се свърши. Учителътъ си отиде. Момчетата викнаха: — Кактусъ направи това! О, страхливецъ!

Тогава Францъ се обади и се изправи заплашително: — Слушайте! Кактусъ направи това и искаше да го каже, но азъ го възпрѣхъ, защото ще го изгонятъ, разбирате ли? А пѣкъ, ако ни накажатъ, не е голѣма работа. Само да смѣе нѣкой отъ васъ да издаде Кактуса! Тогава съ менъ ще се разправя. — И той сви още по-заплашително юмруцитъ си.

Никой не издаде Кактуса. Ученицитъ бѣха наказани. Ала имаше недоволни и тѣ си шушукаха.

— На театъръ щѣхъ да ходя въ недѣля! — каза единъ. — Отъ моята екскурзия нищо нѣма да излѣзе! — обади се втори. — Защо се оставяме Францъ да ни коандува? — попита трети.

Харалдъ не се отдѣляше отъ Францъ. — Тѣ ще ти сторятъ нѣщо, Францъ! — каза той.

— Ха-ха! нека се опитатъ! Ала когато си отиваха вкъщи, неочаквано трима съученика ги нападнаха.

— Дръжте го! — извика единиятъ отъ тѣхъ, — ей сега ще свършимъ съ него!

И тѣ се нахвърлиха върху му съ юмруци, и ударитъ си сипѣха като градъ. Ала Францъ не се уплаши, напротивъ, той се радваше на тоя бой.

— Дръпни се настрана, Кактусъ! Иначе ще те смажатъ! — И Кактусъ се дръпна. А четирмата се биеха като лѣ-